

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10To/2/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8714010335
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8714010335.3

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Evy Rešatkovej a JUDr. Petra Tobiaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 02.03.2022, v trestnej veci proti obžalovanému J.. Q. D. pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 4 písm. b) Tr. zákona účinného do 01.01.2006, o odvolaniach obžalovaného J.. Q. D. a poškodeného A. J. proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 2T/25/2014 zo dňa 04.10.2021 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného J.. Q. D..

Podľa § 316 ods. 1 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie poškodeného A. J..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súdu prvého stupňa bol obž. J.. Q. D. uznaný za vinného z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, 4 písm. b) Tr. zákona účinného do 01.01.2006, vo forme účasti podľa § 10 ods. 1 písm. b) Tr. zákona účinného do 01.01.2006, na tom skutkovom základe, že

v priebehu mesiaca september v roku 2005, na Notárskom úrade notára Q.. J. H., v W. na N. sv. Z. č. XX za bližšie nezistených okolností a nezisteným spôsobom podnikol neb. Z. V., nar. X.X.XXXX, zom. XX.XX.XXXX, naposledy bytom W., ul. N. R. XXXX/XX k spísaniu a podpísaniu Notárskej zápisnice N 266/2005, NZ 44410/2005, NCRIs 43809/2005 zo dňa 23.9.2005, v ktorej je uvedené, že Z. V. je jedinou právnou nástupkyňou vlastníkov pozemkov, čo však nebola pravda a na základe predmetnej notárskej zápisnice Z. V. neoprávneným vydržaním nadobudla pozemky v katastrálnom území Poprad -Veľká a to par. č. XXXX o výmere 425 m² zapísaný v Pozemno-knižnej vložke (PKV) č. XXX, v podiele 1/4 k celku, par. č. XXXX/XXX o výmere 1317 m², par. č. XXXX/XXX o výmere 51 m², par. č. XXX o výmere 7194 m², par. č. XXXX/X o výmere 64 m², par. č. XXXX/X o výmere 2585 m², par. č. XXXX/X o výmere 918 m², par. č. XXXX/X o výmere 189 m², par. č. XXXX/X o výmere 813 m², par. č. XXXX/X o výmere 1448 m², par. č. XXXX/X o výmere 312 m², par. č. XXXX/X o výmere 1285 m², par. č. XXXX/X o výmere 2995 m², par. č. XXXX o výmere 2500 m², par. č. XXXX o výmere 2162 m², par. č. XXXX o výmere 1511 m², par. č. XXXX o výmere 669 m², par. č. XXXX/X o výmere 1191 m², par. č. XXXX o výmere 2413 m², par. č. XXXX o výmere 4352 m², zapísané v Liste vlastníctva (LV) č. XXXX, v podiele 1/6 k celku, par. č. XXXX o výmere 11 m² zapísaný v LV č. XXXX, v podiele 1/12 k celku, par. č. XXX o výmere 6330 m², par. č. XXX o výmere 6104 m², par. č. XXXX/X o výmere 28 m² zapísané v PKV č. XXX, v podiele 1/3 k celku, par. č. XXXX o výmere 1816 m² zapísané v PKV č. XXX, v podiele 1/3 k celku, par. č. XXXX o výmere 1244 m², par. č. XXXX o výmere 1903 m² zapísané v PKV č. XXXX v celosti, par. č. XXXX/X o výmere 813 m², par. č. XXXX/X o výmere 1464 m² zapísané v PKV č. XXXX v celosti, par. č. XXXX/X o výmere 781 m², par. č. XXXX/X o výmere 3898 m² zapísané v PKV č. XXXX v celosti, par. č. XXXX o výmere 1187 m², par. č. XXX o výmere 2809 m², par. č. XXXX o výmere 2590 m², par. č. XXXX o výmere 2460 m², par. č. XXXX o výmere 1331 m², zapísané v PKV č. XXXX v celosti po neb. V. J., rod. V., zomrelej dňa XX.X.XXXX a neb. Y. J., zomrelom dňa X.X.XXXX, pričom tieto pozemky neboli zahrnuté v dedičských konaniach po nebohých V. J. a Y. J. vedených na Okresnom

súde v Poprade pod č. konania D XXX/XX a D XXX/XX, ktoré následne Z. V. kúpnu zmluvou zo dňa 7.10.2005 odpredala obž. J.. Q. D. za celkovú sumu 1.161,79 eur /35.000,- Sk/, ktorý potom darovacou zmluvou zo dňa 7.12.2005 daroval časť z týchto pozemkov svojmu synovi J.. Q. D. a ďalšie pozemky odpredal na základe kúpnej zmluvy zo dňa 29.12.2009 Q. W. z W., čím takto s nebohrou Z. V. znemožnili Q. J., nar. X.XX.XXXX, bytom M. XX, W., Q. J., nar. XX.X.XXXX, bytom V. 6, W., P. H., nar. XX.X.XXXX, bytom M. 1, W., J.. V. J., nar. X.X.XXXX, bytom W. kaštieli XX, S., A. J., nar. XX.X.XXXX, bytom F. L. 6, T. - A. W., J. M., nar. XX.X.XXXX, bytom N. R. X, W. a Z. H., nar. X.X.XXXX. bytom M. 3, W., ako oprávneným dedičom po nebohých V. J. a Y. J. domáhať sa svojich práv v náhradnom dedičskom konaní a čím im bola spôsobená škoda vo výške najmenej 4.580,76 eur /138.000,- Sk/, a ďalej na základe tej istej notárskej zápisnice N XXX/XXXX, NZ XXXXX/XXXX, NCRIs XXXXX/XXXX zo dňa 23.09.2005 Z. V. neoprávnené osvedčila vyhlásením o vydržaní podľa § 63 zák. č. 323/1992 Zb. v znení neskorších predpisov pozemky v katastrálnom území W. - M. par. č. XXXX/XXX o výmere 1317 m², par. č. XXXX/XXX o výmere 51 m², par. č. XXX o výmere 7191 m², par. č. XXXX/X o výmere 59 m², par. č. XXXX/X o výmere 2610 m², par. č. XXXX/X o výmere 943 m², par. č. XXXX/X o výmere 194 m², par. č. XXXX/X o výmere 837 m², par. č. XXXX/X o výmere 1430 m², par. č. XXXX/X o výmere 312 m², par. č. XXXX/X o výmere 1300 m², par. č. XXXX/X o výmere 2982 m², par. č. XXXX o výmere 2558 m², par. č. XXXX o výmere 2162 m², par. č. XXXX o výmere 1521 m², par. č. XXXX o výmere 682 m², par. č. XXXX/X o výmere 1181 m², par. č. XXXX o výmere 2444 m², par. č. XXXX o výmere 4362 m², zapísané na liste vlastníctva č. XXXX v podiele 5/6 k celku, pričom k osvedčeniu týchto pozemkov mal byť daný súhlas F. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom W., N. R. XXXX/XX a V. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom W., N. R. XXXX/XX a to na základe písomnosti označenej ako „Súhlas zákonných zástupcov“, napísanej dňa 10.08.2005 v Poprade, v ktorej F. D. a V. D. mali súhlasiť s osvedčením predmetných pozemkov v podiele 5/6 k celku vedených na LV č. XXXX, ktoré boli vo vlastníctve ich dcéry D. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom W., N. R. XXXX/XX, pričom podpis V. D. na tejto písomnosti za bližšie nezistených okolností, nezisteným spôsobom a bez jej vedomia a súhlasu napodobnil F. D., ktoré následne Z. V. kúpnu zmluvou zo dňa 07.10.2005 odpredala obž. J.. Q. D. za celkovú sumu 1.161,79 eur /35.000,- Sk/ a ktorý časť z uvedených pozemkov na základe darovacej zmluvy zo dňa 17.12.2005 daroval svojmu synovi J.. Q. D. a časť z uvedených pozemkov odpredal na základe kúpnej zmluvy zo dňa 29.12.2005 Q. W. z W., čím D. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. č. XXX bola spôsobená škoda vo výške 48.323,15 eur /1.455.783,10 Sk/.

Za to mu podľa § 250 ods. 4 Tr. zákona účinného do 01.01.2006 bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov, výkon ktorého podľa § 58 ods. 1 písm. a) Tr. zákona účinného do 01.01.2006 mu bol podmienene odložený a podľa § 59 ods. 1 Tr. zákona účinného do 01.01.2006 určená skúšobná doba 2 rokov.

Zároveň podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku boli poškodení Q. J., Q. J., J.. V. J., A. J., J. M., Z. H., dedičia po neb. P. H. - F. H., K. W., rod. H. a C. H. a D. D. s ich nárokom na náhradu škody odkázaní na civilný proces.

Proti uvedenému rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote obžalovaný odvolanie, ktoré následne prostredníctvom svojho obhajcu aj bližšie písomne odôvodnil. V odôvodnení tvrdí, že napadnutým rozsudkom súd prekročil svoju vecnú právomoc, keď riešil otázku vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré sú uvedené v skutkovej vete a sám rozhodol o tom minimálne vo forme prejudiciálnej otázky, komu svedčí vlastnícke právo k týmto nehnuteľnostiam. Predmetné nehnuteľnosti boli totiž zapísané v pozemknoknižných vložkách do roku 2005 a listoch vlastníctva s tým, že posledný zápis vlastníckych práv k týmto nehnuteľnostiam bol z 20. a 30. rokov 20. storočia a ako vlastníci týchto nehnuteľností boli zapísaní právni predchodcovia S. D., Z. V. a Y. J., pričom Z. V. a S. D. boli sestry a Y. J. bol manžel V. J., ktorá bola taktiež sestrou Z. V. a S. D.. Zdôraznil, že po smrti Y. J. a V. J. a ani ich právnych predchodcov neprebehlo dedičské konanie v roku 1996 ani neskôr, predmetom ktorého by bolo prejednanie dedičstva, ktorého predmetom by boli vyššie uvedené nehnuteľnosti. Taktiež po právnych predchodcoch Y. J. a V. J. neprebehlo dedičské konanie, a teda Y. J. a V. J. neboli vedení ako priami vlastníci, resp. spoluvlastníci nehnuteľností uvedených v skutkovej vete. Zároveň uviedol, že poškodení sú príbuzensky spriaznení s Z. V. aj s S. D., generačne však ide o potenciálne dedičov až v ďalšej generácii. Otázku komu teda svedčí vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam si podľa jeho názoru svojvoľne vyriešili OČTK vrátane trestných súdov a nekriticky a účelovo si osvojili tvrdenie údajných poškodených, že práve tieto osoby mali byť vlastníckymi nehnuteľností uvedených v skutkovej vete. Tým podľa neho súd prekročil svoju vecnú príslušnosť, keď bez ďalšieho rozhodol o tom, že poškodeným svedčí vlastnícke právo k týmto nehnuteľnostiam a na tom skutkovom základe ho uznal za vinného z trestného činu podvodu podľa § 250

ods. 1, 4 písm. b) Trestného zákona. Je presvedčený, že otázka vlastníckeho práva môže byť riešená výlučne v civilnom súdnom konaní, a to buď na základe dedičského rozhodnutia alebo rozhodnutia civilného súdu vo forme určovacej žaloby na určenie vlastníckeho práva, v rámci ktorého konania sú osoby, ktoré sa domáhajú vlastníckeho práva povinné relevantne preukázať, že vlastnícke právo patrí práve im, pričom v danom prípade vo vzťahu k predmetným nehnuteľnostiam takáto žaloba nikdy nebola podaná, a to napriek tomu, že od smrti Y. J. a V. J. uplynulo 25 rokov a od vydania osvedčenia o vydržaní v prospech Z. V. 16 rokov. Z toho sa mu teda javí, že poškodení sa preukázateľne necítili byť vlastníkami predmetných nehnuteľností a ani netušili, že by im malo svedčať nejaké vlastnícke právo, keďže od smrti ich právnych predchodcov v roku 1996 nikdy nepodali návrh na dodatočné prejednanie dedičstva a ani civilnú určovaciu žalobu, že sú vlastníkami týchto nehnuteľností. Tieto osoby zároveň nikdy neboli zapísané na listoch vlastníctva ako vlastníci týchto nehnuteľností. Má zato, že neexistuje právny základ, z ktorého by súd v rámci trestného konania mohol vyvodiť relevantný právny záver o tom, že práve poškodeným by malo svedčať vlastnícke právo k nehnuteľnostiam uvedeným v skutkovej vete tohto rozsudku. Tieto skutočnosti podľa neho nevyplývajú ani zo žiadneho z dôkazov, ktorý súd v tomto konaní vykonal, pričom skutkovo sa súd zamerl na dokazovanie skutočností, ktoré nemajú súvis s predmetom obžaloby a ktoré nie sú predmetom obžaloby, t. j. na otázku dokazovania, že kedy, prípadne kým došlo k sfaľšovaniu závetov v roku 1996 predložených v dedičskom konaní sp. zn. D XXX/96 po neb. V. J., rod. V., ktorá zomrela XX.X.XXXX a v dedičskom konaní sp. zn. D XXX/XX po neb. Y. J., ktorý zomrel X.X.XXXX, pričom predmetom týchto závetov neboli nehnuteľnosti, ktoré sú uvedené v skutkovej vete rozsudku ani následného civilného súdneho konania, ktorý rozhodoval o neplatnosti týchto závetov. Tvrdí, že v rámci dokazovania absentujú akékoľvek dôkazy s výnimkou tvrdenia poškodených o tom, komu v skutočnosti svedčalo vlastnícke právo k nehnuteľnostiam uvedeným v skutkovej vete. Čo sa týka skutku vo vzťahu k D. D., aj tu podľa neho súd prekročil svoju vecnú príslušnosť, keď si dovoľil posudzovať otázku, kto je oprávnený konať za mal. osobu a dospel k záveru, že na konanie za maloletú v majetkových veciach je nevyhnutné konanie oboch rodičov, t. j. otca aj matky a rozhodol o tom, že vzdanie sa majetkových práv vyhlásením otca je nepostačujúce, pričom v dokazovaní sa nezamerl na otázku, či toto vyhlásenie urobil otec D. D. a či bol oprávnený takéto vyhlásenie urobiť, ale zamerl sa výlučne na to, že na vyhlásení o vzdaní sa majetku sa nachádza aj podpis matky D. D., ktorý však nie je jej. Je presvedčený, že otázku konania za mal. dieťa môže riešiť výlučne civilný súd, ktorý môže určiť, či konanie rodiča bolo v súlade so zákonom, resp. či rodič bol oprávnený konať aj sám za mal. dieťa, alebo či bolo potrebné konanie oboch rodičov spoločne, pričom na posúdenie tejto otázky je výlučne príslušný opatrovnícky súd. Keďže považuje za nesporné, že za v tom čase mal. D. D. konal jej otec ako zákonný zástupca, s touto skutočnosťou sa tento súd nezaoberal a podľa neho nekriticky a arbitrárne rozhodol, že za mal. dieťa otec nemohol konať. Považuje to za flagrantné prekročenie vecných právomocí tohto súdu. Samotný rozsudok tak, ako je odôvodnený, považuje za arbitrárny a nepreskúmateľný, pretože z odôvodnenia rozsudku nevyplýva a nemožno vyvodiť, že skutok tak, ako je opísaný v skutkovej vete je trestným činom, a že tento sa dopustil práve J.. Q. D., keďže podľa neho nie je zrejmé a nebolo preukázané žiadnym relevantným spôsobom, že Z. V. nie je tou osobou, ktorej by svedčalo vlastnícke právo k nehnuteľnostiam uvedeným v skutkovej vete, keďže Z. V. je evidentne prepojená s právnymi predchodcami osôb, ktoré boli pred vydaním osvedčenia o vydržaní v prospech Z. V. v priamom príbuzenskom rade, a teda osobou, ktorá taktiež prichádzala do úvahy ako dedička, resp. spoludedička čo i len časti týchto nehnuteľností. Posúdenie tejto otázky podľa jeho názoru relevantným zákonným orgánom a rozhodnutie o tejto skutočnosti absentuje a teda platí fikcia, že na základe osvedčenia o vydržaní N XXX/XXXX bola vlastníkom týchto nehnuteľností Z. V. a tým pádom sa on nemohol dopustiť akéhokoľvek trestného činu k týmto nehnuteľnostiam. Z toho dôvodu celú argumentáciu súdu, postavenú na výpovedi alebo jej Z. V., ktorá v čase výpovede mala 83 rokov, bola v tom čase už v zlom zdravotnom stave, jej výsluch bol vykonaný bez prítomnosti advokáta a tento úkon je neopakovateľný, keďže Z. V. medziasom umrela, považuje za právne irelevantnú a nemá žiadnu dôkaznú hodnotu. Z obsahu samotnej výpovede Z. V. je podľa neho zrejmé, že táto de facto nevedela, čo je predmetom jej výsluchu a otázkam tak, ako jej boli položené de facto ani nerozumela. Napriek tomu súd na základe takejto výpovede dospel k záveru, že naviedol Z. V. na to, aby išla k notárovi, kde urobila vyhlásenie o osvedčení vlastníckych práv k nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom skutkovej vety. Má zato, že takýto dôkaz je absolútne nepoužiteľný v trestnom konaní, keďže podľa neho bol vykonaný nezákonným spôsobom, bez poučenia o tom, že svojou výpoveďou si môže privodiť trestné stíhanie, a že môže odoprieť výpoveď, pričom takéto poučenie absentuje. V tom čase bola Z. V. podozrivá zo spáchania trestného činu práve tak, ako J.. Q. D., voči ktorému bolo v tom čase minimálne vznesené obvinenie vo veci, a teda jej výsluch aj s poukazom na rozhodnutie ESLP vo veci Ibrahim a ostatní vs. Spojené Kráľovstvo, sťažnosť 50541/08 v rozsudku zo dňa 13.9.2016 považuje za dôkaz

neprípustný. Poukázal na to, že „obžaloba v trestnej veci môže byť opretá o výpovede svedkov a iné dôkazy vykonané pred vydaním uznesenia o vznesení obvinenia, prípadne pred oznámením uznesenia o vznesení obvinenia, ak k ich vykonaniu došlo po začatí trestného stíhania vo veci. Ak je ale výpoveď svedka jediným usvedčujúcim dôkazom alebo vo významnej miere rozhodujúcim dôkazom, o ktorý chce prokurátor, ako nositeľ dôkazného bremena v konaní pred súdom, oprieť obžalobu, je nevyhnutné takého svedka vypočuť až po vznesení obvinenia a tak zachovať právo obvineného na kontradiktórny postup. Ak obvinený po vznesení obvinenia žiada zopakovať výsluchy iných svedkov, je na úvahe orgánov činných v trestnom konaní, aby po posúdení dôkaznej situácie vo veci rozhodli o potrebe vykonať kontradiktórny výsluch svedka. Na spravodlivé súdne konanie a na kritickú previerku výpovede svedka postačuje, ak je výsluch svedka vykonaný v prítomnosti obvineného alebo jeho obhajcu v konaní pred súdom“ (R 30/2010). Vzhľadom na uvedené nemôže dospieť k inému právnomu záveru, ako že celé trestné stíhanie voči nemu je nezákonné, trpí takými právnymi vadami, pre ktoré nemožno vo veci rozhodnúť inak, ako tak, že odvolací súd napadnutý rozsudok zruší a jeho v celom rozsahu oslobodí spod obžaloby.

Odvolanie proti výroku o treste uvedeného rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote aj poškodený A. J.. Namietal v ňom výšku uloženého trestu.

Krajský súd vo vzťahu k odvolaniu poškodeného A. J. zdôrazňuje, že jeho vecnému prejednaniu bráni ust. § 307 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku, podľa ktorého ak Trestný poriadok neustanovuje inak, rozsudok môže odvolaním napadnúť poškodený pre nesprávnosť výroku o náhrade škody.

V zmysle citovaného ustanovenia teda poškodený nie je oprávnený podať odvolanie proti výroku o treste, ale len pre nesprávnosť výroku o náhrade škody.

Z uvedeného dôvodu odvolací súd nemal inú možnosť, než odvolanie poškodeného v zmysle ustanovenia § 316 ods. 1 Tr. poriadku ako odvolanie podané neoprávnenou osobou zamietnuť.

Krajský súd ako súd odvolací však v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, na podklade odvolania obžalovaného a zistil, že odvolanie nie je dôvodné.

V prvom rade je potrebné uviesť, že konanie, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo, bolo vykonané bez podstatných procesných chýb, ktoré by boli namietané stranami, pričom boli dodržiavané aj príslušné ustanovenia Trestného poriadku, ktorými sa má zabezpečiť právo obžalovaného na obhajobu.

V posudzovanej veci boli podľa názoru krajského súdu v konaní pred súdom prvého stupňa vykonané dôkazy tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom pre spravodlivé rozhodnutie. Vykonané dôkazy okresný súd vyhodnotil spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a takýmto postupom dospel v podstate k správnym skutkovým a aj právnym záverom.

V dôvodoch svojho rozhodnutia okresný súd uviedol, ktoré dôkazy vo veci vykonal, ktoré skutočnosti z vykonaných dôkazov vyplývali, ako aj to, na základe ktorých konkrétnych dôkazov svoje skutkové závery ustálil a prečo obrane obžalovaného neuveril. S dôvodmi napadnutého rozsudku sa odvolací súd stotožnil a v podrobnostiach na ne poukazuje.

Aj keď obžalovaný spáchanie trestného činu poprel brániac sa predovšetkým tým, že predmetný majetok po smrti V. J., Y. J. a S. D. nadobudla vydržaním v roku 2005 Z. V., ktorá tento majetok s jeho rodičmi S. D. a Y. D. obhospodarovala a užívala, pričom jeho jedinou účasťou v danej veci bolo iba to, že Z. V. zaviezol autom k notárovi Q.. H., tak aj podľa krajského súdu výrok o vine je možné oprieť o súhrn dôkazov, ktoré po ich zhodnotení jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností odôvodňujú záver, že sa skutok tak, ako je uvedený v napadnutom rozsudku, stal a že ho vo forme účasti ako trestne zodpovedný subjekt spáchal obžalovaný.

Trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1 Tr. zákona účinného do 01.01.2006 (ďalej len „Tr. zákon“) sa dopustí ten, kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl a spôsobí tak na cudzom majetku škodu nie nepatrnú. Kto takým činom

spôsobí značnú škodu alebo iný obzvlášť závažný následok, dopustí sa trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 4 písm. b) Tr. zákona. Podľa § 89 ods. 3 Tr. zákona bola značná škoda najmenej 690.000,- Sk.

Podľa § 10 ods. 1 Tr. zákona účastníkom na dokonanom trestnom čine alebo jeho pokuse je, kto úmyselne

a) zosnoval alebo riadil spáchanie trestného činu (organizátor),

b) naviedol iného na spáchanie trestného činu (návodca),

c) poskytol inému pomoc na spáchanie trestného činu, najmä zadovážením prostriedkov, odstránením prekážok, radou, utvrdzovaním v predsavzatí, sľubom prispieť po trestnom čine (pomocník).

Podľa § 10 ods. 2 Tr. zákona na trestnú zodpovednosť a trestnosť účastníka sa použijú ustanovenia o trestnej zodpovednosti a trestnosti páchatel'a, ak tento zákon neustanovuje niečo iné.

Objektívnu stránku trestného činu podvodu predstavuje konanie páchatel'a, ktorý uvádza iného do omylu. Za omyl sa považuje rozpor medzi predstavou a skutočnosťou a pôjde o neho vtedy, keď podvádzaná osoba nemá o dôležitej okolnosti žiadnu predstavu alebo sa domnieva, že sa nemá čoho obávať; omyl sa môže týkať aj skutočností, ktoré majú ešte len nastať, páchatel' však musí o omyle iného vedieť už v čase, keď dochádza k obohateniu. Uvedením do omylu páchatel' predstiera okolnosti, ktoré nie sú v súlade so skutočným stavom veci, pričom môže ísť o lešť, ale aj o obyčajnú nepravdivú informáciu. Objektom trestného činu podvodu je cudzí majetok a po subjektívnej stránke sa vyžaduje úmyselné zavinenie, ktoré musí zahŕňať všetky znaky objektívnej stránky trestného činu, teda konanie, následok a príčinný vzťah medzi konaním a následkom. Podľa § 4 Tr. zákona je trestný čin spáchaný úmyselne, ak páchatel' chcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom (úmysel priamy), alebo vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozumený (úmysel nepriamy).

Ako už odvolací súd zdôraznil vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom uznesení sp. zn. 1To/26/2020 účastníctvo v užšom zmysle sa opiera o zásadu akcesority účastníctva, ktorá vo všeobecnej podobe znamená závislosť trestnej zodpovednosti účastníka na trestnej zodpovednosti hlavného páchatel'a. Zásada akcesority účastníctva spočíva v tom, že organizátorstvo, návod a pomoc sa posudzujú ako účastníctvo podľa § 10 ods. 1 Tr. zákona len vtedy, ak hlavný páchatel' trestný čin dokonal alebo sa o neho aspoň pokúsil. K trestnej zodpovednosti účastníka na trestnom čine hlavného páchatel'a sa však nevyžaduje, aby došlo k odsúdeniu hlavného páchatel'a. Trestnosti účastníka totiž nie je na prekážku, ak sú na strane hlavného páchatel'a dôvody beztrestnosti alebo nestíhatelnosti (R 58/1973), vrátane smrti či nepríčetnosti hlavného páchatel'a. Otázkou viny takéhoto páchatel'a súd rieši ako predbežnú otázku, pričom dosah riešenia takejto otázky je obmedzený len na tú trestnú vec, v ktorej sa o nej rozhodlo.

V predmetnej veci je zrejmé, že Z. V. dňa 23.09.2005 pred notárom Q.. J. H., v úmysle dosiahnuť zapísanie vlastníctva nehnuteľností do katastra nehnuteľností vo svoj prospech, do notárskej zápisnice N XXX/XXXX vyhlásila, že vydržala vlastníctvo spoluvlastníckych podielov k pozemkom vymenovaným v notárskej zápisnici. Vyhlásila, že vlastnícke právo odvodzuje z titulu prevodu a právneho nástupníctva najneskôr z roku 1993 s tým, že vlastnícke právo nadobudla najneskôr 01.01.2004. Vyhlásila, že je jedinou právnou nástupníčkou dotknutých vlastníkov.

Vo všeobecnosti platí, že vydržanie je osobitný, originárny spôsob nadobudnutia vlastníctva. V prípade splnenia zákonom určených podmienok dochádza k nemu priamo zo zákona, nevyžaduje sa k tomu rozhodnutie štátneho orgánu. K tomu, aby bolo možné nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam vydržaním musia byť splnené zároveň tieto zákonné predpoklady ustanovené

v § 134 Občianskeho zákonníka: a) nadobúdateľ je oprávneným držiteľom veci, b) nepretržitosť vydržacej doby, ktorou je neprerušovaný stav užívania predmetu vydržania počas desiatich rokov, c) spôsobilý predmet vydržania. Základným predpokladom vydržania je tak oprávnená držba, teda skutočnosť, že držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec alebo právo patrí. Dobromyseľným je ten držiteľ, ktorý pri zachovaní náležitej opatrnosti, ktorú možno s prihliadnutím na okolnosti konkrétneho prípadu na každom subjekte požadovať, nemal a nemohol mať pochybnosti, že užíva veci, ktorých vlastníctvo nenadobudol.

Z. V. svoje vlastnícke právo k pozemkom odvodzovala od prevodu a právneho nástupníctva s tým, že je jedinou právnou nástupníčkou dotknutých vlastníkov. Tieto vyhlásenia Z. V. však boli zjavne nepravdivé.

Z dokazovania je totiž zrejmé, že neexistuje žiadne dedičské rozhodnutie a ani darovacia zmluva či iná zmluva o prevode nehnuteľností, vzhľadom na ktoré by Z. V. mohla byť dobromyseľná o tom, že je výlučnou vlastníčkou predmetných nehnuteľností, resp. že jej patria aj spoluvlastnícke podiely na predmetných nehnuteľnostiach vymenovaných v notárskej zápisnici N XXX/XXXX. Jednoznačne teda vedela, že neexistuje žiaden právny dôvod, ktorý by založil jej oprávnenú držbu s možným následkom vydržania vlastníckeho práva.

Je všeobecne známou skutočnosťou, že aj keď sa dedičstvo nadobúda ku dňu smrti poručiteľa, tak dedičstvo musí byť súdom (predtým štátnym notárstvom) prejednané a vyporiadané, a až podľa rozhodnutia súdu (štátneho notárstva) o dedičstve sa nadobúda dedičstvo s účinnosťou ku dňu smrti poručiteľa (v 50-tych rokoch súdne konanie o dedičstve upravovali ust. § 310 a nasl. zák. č. 142/1950 Sb. o konaní v občianskych právnych veciach). Pokiaľ takéto rozhodnutie o dedičstve urobené nebolo, nie je daný nadobúdaci titul, ktorý by mohol zakladať dobromyseľnosť k oprávnenej držbe pozemkov, nevyhnutnej pre vydržanie vlastníckeho práva.

V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že aj osvedčenia o dedičstve Dnot XXX/XXXX a Dnot XXX/XXXX, podľa ktorých Z. V. s S. D. dedili domové nehnuteľnosti po nebohých V. J. a Y. J., boli založené na falošných závetoch, o čom Z. V. vedela, pretože podľa znaleckého posudku z písmoznactva bola pravdepodobne pisateľkou podpisov na týchto závetoch, pričom súd ich neplatnosť vyhlásil ešte v roku 2002 v občianskom súdnom konaní, v ktorom bola žalovaná. Ani od tohto dedičského konania a testamentov teda Z. V. nemohla odvodzovať oprávnenú držbu nehnuteľností patriacich nebohým V. J. a Y. J. trvajúcú nepretržite po dobu 10 rokov, ale naopak, tieto skutočnosti svedčia o jej nedobromyseľnosti o tom, že by mohla byť vlastníčkou nehnuteľností uvedených v notárskom osvedčení o vydržaní.

Rovnako to platí aj vo vzťahu k tvrdenému prevodu. Žiadna zmluva z obdobia do roku 1993, ktorej predmetom by bol prevod vlastníctva v notárskej zápisnici vymenovaných nehnuteľností na Z. V., v konaní zistená nebola, pričom takú zmluvu vo svojej svedeckej výpovedi z 21.9.2006 netvrdila ani samotná Z. V.. K tomu je ešte potrebné dodať, že oprávneným držiteľom nehnuteľnosti, ktorý by bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľným o tom, že je jej vlastníkom, nemôže byť ten, kto mal do držby vstúpiť do 1.1.1992 na základe takej zmluvy o prevode nehnuteľnosti, ktorá nebola registrovaná štátnym notárstvom, a ktorá dokonca nebola ani len písomná. Nielen v období od 1.4.1964, ale aj pred týmto obdobím a rovnako aj v súčasnosti, občianske právo pod sankciou absolútnej neplatnosti vyžadovalo a vyžaduje pre takúto zmluvu písomnú formu, čo je opäť taká trvalá, nemenná a všeobecne známa skutočnosť, že nepripúšťa omyl. V období do roku 1993, kedy podľa vyhlásenia Z. V. malo dôjsť k prevodu predmetných nehnuteľností, takúto povinnosť zachovať pri zmluvách o prevode nehnuteľností písomnú formu pod sankciou ich neplatnosti upravoval Občiansky zákonník (zák. č. 40/1964 Zb.) v § 46 ods. 1 a § 40 ods. 1. V 50-tych rokoch takúto úpravu obsahovali ust. § 36, § 38, § 40 ods. 1 zák. č. 141/1950 Sb.

Z. V. teda nemohla byť v žiadnom prípade dobromyseľná o tom, že by mohla byť vlastníčkou nehnuteľností uvedených v notárskom osvedčení, o ktorých vyhlásila, že k nim nadobudla vlastníctvo vydržaním.

Naviac, o jej nedobromyseľnosti svedčí aj tá skutočnosť, že spoluvlastnícke podiely zapísané na neb. Y. J. a jeho manželke neb. V. J. rod. V. si nedala osvedčiť za ich života. Hoci zomreli až v roku 1996, tak Z. V. sa do tej doby o zápis ich spoluvlastníckych podielov na seba ani nepokúsila. Až v roku 2005, vediac, že nie je ich dedičkou, urobila pred notárom nepravdivé vyhlásenie o vydržaní spoluvlastníckych podielov zapísaných na neb. Y. J. a jeho manželke neb. V. J. rod. V..

Rovnako o tom, že si Z. V. musela byť vedomá toho, že do notárskej zápisnice vo svojom vyhlásení o vydržaní klame, svedčí aj tá skutočnosť, že si dala osvedčiť nadobudnutie vlastníctva aj k tým nehnuteľnostiam, ktorých bol pôvodným výlučným vlastníkom neb. Y. J., s ktorým pokrvná príbuzná nebola a ako dedička po ňom do úvahy ani neprihádzala.

Z. V. pri vyhlásení do notárskej zápisnice N 266/2005 klamala aj v tom, že je jedinou právnou nástupkyňou dotknutých vlastníkov. Nebola totiž nielenže jedinou, ale nebola žiadnou právnou nástupkyňou vlastníkov, ktorých spoluvlastnícke podiely vyhlásila za svoje vlastníctvo.

V prvom rade Z. V. vyhlásila, že je vlastníčkou spoluvlastníckych podielov nebohých Y. J. a V. J.. Ich právnou nástupkyňou však Z. V. jednoznačne nebola, aj keď sa o to falošnými testamentami pokúsila (tieto testamety boli za sfalšované vyhlásené rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 12C/689/99 z 20.02.2002 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/459/02 z 22.09.2003). V. J. zomrela XX.XX.XXXX ako bezdetná. V druhej dedičskej skupine po nej bol jediným dedičom zo zákona jej manžel Y. J. (§ 474 Občianskeho zákonníka). Y. J. zomrel XX.XX.XXXX a po ňom boli zákonnými dedičmi v tretej dedičskej skupine (§ 475 Obč. zákonníka) deti jeho súrodencov neb. V. J. a neb. Q. J. a to: A. J., J. V. J., J. M., Z. H., Q. J., Q. J. a P. H..

Dedičské konanie po neb. V. J. a neb. Y. J. so zákonnými dedičmi, ktorí boli ich skutočnými právnymi nástupcami, neprebehlo, nakoľko obžalovaný ako splnomocnený zástupca Z. V. a S. D. predložil notárovi Q. J. H. sfalšované testamety, podľa ktorých dedičmi zo závetu sú Z. V. a S. D.. Ako už bolo uvedené, tieto testamety boli na návrh zákonných dedičov za sfalšované vyhlásené rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 12C/689/99 z 20.02.2002 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/459/02 z 22.09.2003 (právoplatné 28.11.2003). Dedičské konania po nebohých V. J. a Y. J. však boli právoplatne skončené osvedčeniami o dedičstve z 23.01.1998 sp. zn. D XXX/XX a D XXX/XX, ktorými boli ako dedičia na podklade falošných závetov označené Z. V. a S. D..

Z uvedeného nepochybne vyplýva, že Z. V. právnou nástupkyňou po neb. V. J. a neb. Y. J. nebola, a pokiaľ to do notárskej zápisnice N XXX/XXXX dňa 23.09.2005 vyhlásila, tak vedome klamala za tým účelom, aby bola ako vlastníčka ich spoluvlastníckych podielov zapísaná v katastri nehnuteľností.

V súvislosti s tým je tiež potrebné uviesť, že nie je dôvodná námietka obhajoby, že zákonní dedičia nemali záujem o predmetné nehnuteľnosti patriace do dedičstva po nebohých V. J. a Y. J.. Títo, keď zistili, že dedičské konanie prebehlo na podklade falošných závetov, podali žalobu o určenie, že testamety neboli podpísané poručiteľmi. Konanie vedené na Okresnom súde Poprad sp. zn. 12C/689/99 sa však právoplatne skončilo až 28.11.2003. Následne podali aj návrh na obnovu dedičského konania, ktorý bol však pre procesné nedostatky uznesením Okresného súdu Poprad sp. zn. 7C/102/2004 z 28.06.2005 odmietnutý bez vecného prejednanja. Potom už došlo k vyhláseniu o vydržaní Z. V. dňa 23.09.2005, po ktorom v rýchlom slede došlo k zmene vlastníkov nehnuteľností, keď už 07.10.2005 boli kúpnu zmluvou za kúpnu cenu 35.000,- Sk z Z. V. prevedené na obžalovaného, darovacou zmluvou zo 17.12.2005 časť (v hodnote 2.900.000,- Sk) na J. Q. D. mladšieho a kúpnu zmluvou z 29.12.2005 na Q. W. za kúpnu cenu 2.940.000,- Sk (Q. W. kúpnu zmluvou z 23.10.2006 predal časť nehnuteľností vyčlenených geometrickým plánom Národnej diaľničnej spoločnosti a.s. za cenu 2.703.969,50 Sk). Je teda opodstatnené tvrdenie obhajoby z vyjadrenia z 18.02.2022 k podaniu prokurátora, že keďže je majetok prevedený na iných vlastníkov, tak dedičské konanie už nie je možné vykonať. Tým zo strany Z. V. a obžalovaného došlo k zmareniu uplatnenia si vlastníckych práv poškodených prostriedkami civilného procesu.

Rovnako, ani len teoreticky, nemohla byť Z. V. nepretržite po dobu desiatich rokov oprávnenou držiteľkou spoluvlastníckych podielov zapísaných na LV XXXX k.ú. Veľká, ktorých vlastníčkou bola D. D.. Ešte len 05.06.2002 totiž darovacou zmluvou Z. V. svoj podiel v pomere 1/6 k celku a S. D. svoj podiel v pomere 4/6 k celku na nehnuteľnostiach zapísaných na LV XXXX k.ú. M. darovali D. D. (predmetom darovania nebol podiel neb. V. J. v pomere 1/6 k celku). Je teda vylúčené, aby tieto nehnuteľnosti mala Z. V. najneskôr k 01.01.2004 v nepretržitej oprávnenej držbe po dobu desiatich rokov. Od 05.06.2002 totiž preukázateľne vedela o právnom dôvode nadobudnutia vlastníckeho práva k týmto nehnuteľnostiam v prospech D. D., v dôsledku čoho nemohla byť dobromyseľná v tom, že jej patria spoluvlastnícke podiely v pomere 5/6 k celku na predmetných nehnuteľnostiach.

Splnená nebola ani ďalšia zákonná podmienka vydržania vlastníctva nehnuteľností a to, aby uvedené nehnuteľnosti Z. V. užívala po dobu desiatich rokov nerušene ako svoje vlastné a v držbe nebola nikým rušená. Držby predmetných nehnuteľností sa totiž Z. V. nikdy neujala. Mnohé z nich boli od päťdesiatich rokov užívané nepretržite poľnohospodárskymi družstvami F. W., A. a C. X. (najmä z LV XXXX a XXXX, teda z PKV XXXX, XXXX, XXXX a XXXX) a Z. V. sa k nim nikdy neprihlásila ani ako oprávnená osoba. Len na niektoré parcely z LV XXXX (a len v rozsahu spoluvlastníckeho podielu zapísaného na LV pred darovaním D. D., teda v pomere 1/6 k celku), ktoré boli obhospodarované PD F. W. sa Z. V. prihlásila ako oprávnená osoba, pričom len v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu uzavrela s družstvom v

roku 2000 nájomnú zmluvu. Aj z toho je zrejmé, že ohľadom podielov zapísaných na iné osoby si Z. V. bola vedomá toho, že nie je ich oprávnenou držiteľkou.

Z. V. teda už v čase, keď požiadala notára o spísanie notárskej zápisnice osvedčujúcej jej vyhlásenie o vydržaní, na základe ktorej bola následne v katastri nehnuteľností zapísaná ako spoluvlastník nehnuteľností vedela, že jej vyhlásenie nie je pravdivé. Bola si vedomá, že vlastníčkou predmetných nehnuteľností nie je, no napriek tomu do notárskej zápisnice vyhlásila, že ich vlastníčkou je.

Úmyselné podvodné konanie Z. V. spočívalo v tom, že napriek tomu, že vedela, že nie je vlastníčkou predmetných pozemkov, resp. spoluvlastníckych podielov k nim, nedisponovala dedičskými rozhodnutiami, zmluvou o prevode či inými dokumentami, ktoré by jej vlastníctvo či oprávnenú držbu preukazovali, urobila nepravdivé vyhlásenie pred notárom o vydržaní, ktoré si formou notárskej zápisnice nechala osvedčiť. Na podklade takejto notárskej zápisnice bola Z. V. následne zapísaná v katastri nehnuteľností ako spoluvlastníčka v notárskej zápisnici vymenovaných pozemkov aj vo vzťahu k tým spoluvlastníckym podielom, o ktorých vedela, že jej nepatria.

Za nedôvodné považuje odvolací súd aj námietky obžalovaného, že v rámci riešenia predbežnej otázky nie je možné riešiť otázku vlastníckeho práva a že otázku vlastníckeho práva je možné riešiť len v civilnom konaní.

Z ust. § 7 ods. 1 Tr. poriadku vyplýva, že predbežné otázky týkajúce sa viny obvineného, ktoré sa v konaní vyskytnú, orgány činné v trestnom konaní a súd posudzujú zásadne samostatne a to aj v prípade, že o takejto otázke existuje právoplatné rozhodnutie príslušného orgánu. Za otázku viny je potrebné považovať nielen každý znak trestného činu, ale aj každú podmienku potrebnú pre záver o tom, či ide o trestný čin.

Pri trestnom čine podvodu podľa § 250 Tr. zákona otázka, či sa páchatel na škodu cudzieho majetku obohatil a či bola na cudzom majetku spôsobená škoda a v akom rozsahu je otázkou viny. Preto prvostupňový súd rozhodujúci v trestnom konaní postupoval správne, keď samostatne posudzoval otázku vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré sú dotknuté vyhlásením Z. V. o vydržaní a účasťou obžalovaného na ňom.

V trestnom konaní bolo preukázané, že Z. V. vlastníčkou spoluvlastníckych podielov vymenovaných v napadnutom rozsudku nebola, ale že tieto patrili do dedičstva po neb. V. J. a po neb. Y. J., resp. že patrili D. D..

Z. V. sa tak svojím konaním obohatila na škodu majetku dedičov po neb. V. J. a neb. Y. J. a vlastníčky D. D.. Výška škody bola pritom určená znaleckými posudkami a v súlade s nimi ustálená v napadnutom rozsudku. O výške škody však svedčia aj zmluvy, ktorými boli následne predmetné nehnuteľnosti prevádzané z obžalovaného, J.. Q. D. ml. a J.. Q. W. na ďalšie osoby.

Vzhľadom na uvedené krajský súd nemal dôvod pochybovať o tom, že Z. V. naplnila všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 4 Tr. zákona účinného do 01.01.2006, pretože konaním popísaným v skutkovej vete napadnutého rozsudku sa na škodu cudzieho majetku obohatila tým, že uviedla niekoho do omylu a využila niečí omyl, a spôsobila na cudzom majetku značnú škodu. Konala pritom v priamom úmysle [§ 4 písm. a) Tr. zákona].

Z. V. však dňa XX.XX.XXXX zomrela ešte skôr, ako by jej bolo možné vzniesť obvinenie, a tak už jej trestné stíhanie prípustné nie je [§ 9 ods. 1 písm. d) Tr. poriadku].

Smrť hlavného páchatela však nie je prekážkou toho, aby bolo vykonané trestné stíhanie účastníka na trestnom čine (R 58/1973).

Správne totiž prvostupňový súd zistil, že Z. V. bola na predmetný trestný čin navedená obžalovaným.

Pre posúdenie účasti obžalovaného na trestnom čine Z. V. je potrebné v prvom rade poukázať najmä na skutočnosti plynúce zo svedeckej výpovede samotnej Z. V. z 21.09.2006. Táto po zákonných

poučeníach, vrátane práva odoprieť vypovedať podľa § 130 ods. 1, 2 Tr. poriadku, uviedla, že ju synovec Q. D. (teda obžalovaný) požiadal, aby dali do poriadku pozemky. S obžalovaným bola aj u notára v Poprade a tam niečo podpisovala. Aj jej to tam čítali, ale ona je už stará a už si tak nepamätá. Vie ale, že to bolo ohľadne pozemkov. Už si ani nepamätá, čo bolo ďalej s pozemkami, ani nevie, či boli ďalej predané. Viac o veci vie obžalovaný, ktorý má asi aj dokumenty k pozemkom. Zdôraznila tiež, že už má 83 rokov a sama sa už nikde nepohybuje, nakoľko má zdravotné problémy, užíva veľa liekov na srdce, na oči, na cukrovku.

Nie je možné súhlasiť s odvolacou námietkou obžalovaného, podľa ktorej je svedecká výpoveď Z. V. nepoužiteľná. Ako už bolo uvedené, Z. V. bola pred výsluchom riadne ako svedok poučená a to aj o práve odoprieť výpoveď. Podľa jej ošetrojúcej lekárky V. V. F. bola Z. V. viac rokov liečená na problémy týkajúce sa srdcovocievnej sústavy. Hlavne v r. 2005 bola opakovane hospitalizovaná a v tom čase na vyšetrenia už nechodila sama, sprevádzali ju jej synovci, musela byť sprevádzaná a dopravená. Po psychickej stránke však bola do posledných týždňov života v poriadku a rozumové a pamäťové schopnosti boli také, že bola schopná samostatne konať, bez účasti inej osoby.

Je síce pravdou, že Z. V. zomrela skôr, ako bolo obžalovanému vznesené obvinenie a tak nemohla byť vypočutá aj za prítomnosti obhajoby. To však neznamená, že len z tohto dôvodu na túto jej výpoveď nie je možné prihliadať. Z princípu kontradiktórnosti totiž existujú výnimky a jeho dodržiavanie nie je absolútne. Také výnimky v prípade svedkov predstavujú aj situácie upravené v § 263 ods. 3 písm. a), b) Trestného poriadku (R 9/2012). Práve podľa § 263 ods. 3 písm. a) Tr. poriadku bola na hlavnom pojednávaní dňa 02.12.2019 prečítaná svedecká výpoveď Z. V. z 21.09.2006, ktorej výsluch bol vykonaný spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam Trestného poriadku ešte pred vznesením obvinenia obžalovanému, pričom jej výsluch zopakovaný nemohol byť, lebo následne 07.06.2007 (teda ešte pred vznesením obvinenia obžalovanému) zomrela.

Naviac, aj keď je svedecká výpoveď Z. V. dôkazom dôležitým, tak nie je jediným, ktorý usvedčuje obžalovaného z účasti na predmetnom trestnom čine podvodu.

Zo svedeckej výpovede D. D., ktorá je praneterou Z. V., vyplýva, že táto si v čase spísania predmetnej notárskej zápisnice o vydržaní nemohla sama vybavovať osvedčenie pozemkov, pretože nebola odborne známa týchto vecí, sama už chodila iba neďaleko domu, na cintorín, do kostola a že nikdy by nenasadla sama na autobus a išla by niečo vybavovať.

Sám obžalovaný vo svojej výpovedi potvrdil, že Z. V. vtedy k notárovi autom odviezol.

Skutočnosti svedčiace o účasti obžalovaného na páchaní trestného činu vyplývajú aj zo svedeckej výpovede V. A. r. K. (bývalej švagrinej obžalovaného). Podľa nej za Z. V. obžalovaný chodil veľmi málo. Až po odchode V. A. začal k Z. V. chodiť častejšie. Vtedy vzal aj všetky doklady ohľadom pozemkov, darovaciu zmluvu, listy vlastníctva, čo vie od F. D. a dcéry.

Obžalovaného s Z. V. a s predmetnými nehnuteľnosťami spájajú aj dedičské konania po neb. Y. J., zomrelom X.X.XXXX a po jeho manželke neb. V. J., zomrelej XX.XX.XXXX (1D XXX/XX a 2D XXX/XX). Ako je zrejme z pripojených dedičských spisov, došlo v nich k dedeniu na základe falošných závetov, pričom ústrednou postavou dedičského konania bol obžalovaný, ktorý v ňom zastupoval svoju tetu Z. V. a svoju mamu S. D.. Hoci švagor poručiteľa Y. D. ešte pri predbežnom vyšetrení dňa 10.05.1996 oznámil, že neb. Y. J. žiaden závet nezanechal, tak už na pojednávaní v uvedených dedičských veciach na Notárskom úrade Q.. J. H. 13.01.1998 bol prítomný len obžalovaný, ktorý predložil falošné závety poručiteľov Y. J. a V. J., podľa ktorých celý hnuťelný a nehnuteľný majetok dedili len Z. V. a S. D.. Ako už bolo uvedené, skutočnosť, že obžalovaným predložené závety neobsahujú pravé podpisy poručiteľov, ale že v prípade neb. V. J. bola pisateľkou pravdepodobne Z. V. a v prípade neb. Y. J. bol jeho podpis vyhotovený napodobením pravého podpisu, bolo na podklade znaleckých posudkov konštatované v rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 12C/689/99 zo dňa 20.02.2002 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/459/02 zo dňa 22.09.2003.

Tu je možné doplniť, že obžalovaný vo svojej výpovedi klamal pokiaľ tvrdil, že závety nebohí manželia J. pripravili s jeho otcom Y. D.. Y. D. totiž bol pri predbežnom vyšetrení dedičstva prítomný a do zápisnice pred notárom výslovne uviedol, že neb. Y. a V. J. testamenty nezanechali.

Aj z uvedených skutočností je zrejmé, že Z. V. si úradné záležitosti nevybavovala sama, ale že ju zastupoval obžalovaný. Ten dokonca predložil falošné závety, z ktorých jeden podpísala Z. V.. Aj tu išlo o získanie nehnuteľností po neb. Y. J. a neb. V. J..

O účasti obžalovaného na predmetnom trestnom čine svedčí aj skutočnosť, že prospech z neho mal práve obžalovaný. Tu je v prvom rade potrebné poukázať na časové súvislosti právnych úkonov týkajúcich sa predmetných nehnuteľností pôvodne patriacich do dedičstva po neb. Y. J. a neb. V. J.. Vyhlásenie o vydržaní predmetných nehnuteľností do notárskej zápisnice Z. V. vykonala dňa 23.09.2005, pričom k záznamu do katastra nehnuteľností muselo dôjsť až následne. Avšak už 07.10.2005 bola uzatvorená kúpna zmluva, ktorou všetky nehnuteľnosti len za kúpnu cenu 35.000,- Sk Z. V. previedla na obžalovaného, hoci podľa znaleckých posudkov J. P. K. a J. V. M. bola ich celková hodnota 2.145.000,- Sk. Následne už dňa 17.12.2005 obžalovaný časť pozemkov (ornej pôdy, ktorej hodnotu určil znalec J. Q. W.) daroval synovi J. Q. D., ktorý ich kúpnu zmluvou z 29.12.2005 predal Q. W. za kúpnu cenu 2.940.000,- Sk.

Vzhľadom na krátkosť doby medzi týmito jednotlivými úkonmi je odôvodnené vyvodiť, že záujemca o kúpu predmetných nehnuteľností bol známy a teda predaj týchto nehnuteľností bol za účasti obžalovaného pripravovaný ešte v čase osvedčovania vyhlásenia Z. V. o ich vydržaní notárom.

Na základe uvedeného, po starostlivom uvážení vykonaných dôkazov jednotlivo a v ich súhrne nie je možné dôjsť k inému záveru, než k akému dospel aj súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku, teda že obžalovaný Z. V. na spáchanie trestného činu podvodu naviedol. Naplnil tak všetky pojmové znaky účasti na trestnom čine podvodu podľa § 10 ods. 1 písm. b) k § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zákona.

Správne prvostupňový súd v napadnutom rozsudku rozhodol aj o treste a o nároku poškodených na náhradu škody.

S poukazom na uvedené odvolací súd odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Tr. poriadku zamietol.

Rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.